

“ออกบวชกันเถอะ”

วิจักขณ์ พานิช

แม้เราจะไม่มีอะไรสักอย่าง

ไม่มีบ้าน รถยนต์ หรือเงินฝากในบัญชีธนาคาร

ไม่มีเสื้อผ้า สร้อยเพชร หรือเครื่องประดับราคาแพง

ไม่มีพ่อแม่ คนรัก หรือเพื่อน

ไม่มีเกียรติ ปริญา หรือศรัทธาบรรดาศักดิ์

ดูเหมือนเราก็คงเป็นคนคนเดิม มีชีวิตชีวิตเดิม

เรา...คนธรรมดาๆคนหนึ่ง

คนเดินดินที่ไม่ต้องแบกเสียงบอกจากภายนอกว่าเราต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้

มีแค่ความสามัญของความเป็นมนุษย์ที่มีศักดิ์ศรี

ดีเสียอีกที่ชีวิตนี้ไม่มีใครมาช่วยเราใช้

...

การบวช แปลว่า การละ

เราละสิ่งเดิมเดิมจากภายนอกเหล่านั้น

ปลดปล่อยออก กลับสู่ความธรรมดา

ออกบวช

เป็น อนาคาริก

เป็นผู้ไม่มีสถานะ ไม่มีบ้าน ไม่มีที่พึ่ง...

เป็นนักเดินทาง ที่ไม่มีจุดหมาย

เพราะจุดหมายอยู่ในทุกย่างก้าว

...

มาตัวตาย

ทิ้งลูก ทิ้งเมีย
ขายรถ ขายบ้าน
ลาออกจากงาน
หนีเข้าป่า
หรือ ย้ายไปอยู่วัด

นั่นยังไม่ดีพอที่จะเรียกว่า การบวชที่แท้

การบวช สละ ละวางที่แท้
คือการซื้อสัตย์ต่อตนเอง
สังเกตและเฝ้ามองทุกชั่วขณะแห่งชีวิต
ที่เต็มไปด้วยรูรั่ว ที่ไม่มีทางปะได้หมด
ทุกความพยายามคุณจะมีรอยโหว่
ตัวคนที่เราพยายามสร้างก็มีรอยโหว่

ดังนั้นแทนที่จะวิ่งวุ่นทั้งชีวิตเพื่อปิดรูรั่วทั้งหลาย
เราเลือกที่จะปล่อยวาง
ผ่อนคลาย...
ไม่พยายาม...

เริ่มต้นจากความธรรมดาที่ง่าย ๆ
เป็นผู้ไร้บ้าน
เป็นนักเดินทางที่ไม่มีสัมภาระ

เมื่อไม่มีความคาดหวัง
รูโหว่ก็จะหายไปด้วย

....

เราสามารถเลือกที่จะเป็นอนาคาริกที่แท้

หรืออนาคตที่จอมปลอม

“เอาละ ฉันจะออกบวช ฉันจะละทุกสิ่งทุกอย่าง”

“ฉันพอแล้ว ไม่เอาอะไรอีกแล้ว”

พอพูดจบ เราอาจจะอยากลองฟังเสียงตอบรับดู

เรายังอยากรอดูเรตติ้ง

“ไหนดูซิ ว่าใครจะคิดยังไงกับการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ของฉันบ้าง...”

การบวช การเป็นผู้ไร้บ้าน เลยกลายเป็นบ้านหลังใหม่ของเรา

เราภูมิใจในความไม่มีบ้าน เราอยากได้ยินเสียงชื่นชมจากภายนอก

“เจ๋งจริงๆ คุณ เก่งมาก สัน โดษ ชัมโม โจ้ สุดยอดไปเลย”

คุณกลายเป็นดาราแห่งอนาคต...

...

การบวชที่แท้จริงเป็นเรื่องของกระบวนการ

เริ่มด้วยการละ สิ่งเติมเต็มจากภายนอก

จากนั้นเราจะต้องละจากภาพของการละอีกทีหนึ่ง

เราละไปเรื่อยๆทุกขณะของชีวิต

ปล่อยสละ ละวาง อย่างไม่ต้องการสัมภาระอะไรเพิ่ม

ทุกครั้งที่เราอยากจะได้ที่พึ่งจากภายนอก

ขอเพียงกลับมาที่ลมหายใจ

แล้วฟังเสียงภายใน

.....

เราเลือกที่จะไม่เกาะยึดสิ่งใด

ไว้วางใจการเดินทางด้านใน

ข้าเหาะๆไป ตามท่วงทำนองของชีวิต

....

การละ ยังหมายถึงการให้

ชีวิตนี้มีแต่ให้ ให้แม้แต่ความเป็นผู้ให้
ให้ด้วยใจโดยที่ไม่หวังอะไรกลับคืน
นั่นคือความหมายของการเป็นนักเดินทางที่โดดเดี่ยว
แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณค่าภายในที่ไม่มีวันเหือดแห้ง

....

เพื่อนที่รัก...

จงภูมิใจในความโดดเดี่ยวของชีวิต
บนเส้นทางแห่งการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย
ที่เราเป็นคนเดียวแล้วก็ไปคนเดียว

การตระหนักถึงความโดดเดี่ยว
จะทำให้เราสัมผัสถึงความเต็มเปี่ยมของความเป็นไปได้ในชีวิตทั้งหมด
อาจจะดูเพี้ยนไปบ้าง
แต่ศักยภาพในตัวคุณจะไม่ถูกกำหนดด้วยกฎเกณฑ์ภายนอกใดๆ

จุดเริ่มต้นจึงไม่ใช่ความพยายามทำให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับ
มีคนชื่นชมรักใคร่ เป็นขวัญใจอะไรทำนองนั้น
แต่กลับเป็นเรื่องง่ายๆ
อย่างการรัก ดูแล และห่วงใยตัวเอง
ใช้เวลากับตัวเอง ได้ทำในสิ่งที่ตัวเองรัก
เดินตามความฝัน ตามแรงบันดาลใจ
แล้วภาคภูมิใจในความโดดเดี่ยว
อันเป็นธรรมชาติไม่มีใครหรือสิ่งใดจากภายนอกจะมาช่วยเปลี่ยนแปลงให้มันดีขึ้นหรือเลวลงได้

ความโดดเดี่ยวทำให้เรารู้จักยืนบนลำแข้งตัวเอง
ทำให้เราค้นพบศักดิ์ศรีของการมีชีวิตอยู่
อะไรจะดีไปกว่า การค้นพบตัวเอง!

นั่นละคือจุดเริ่มต้น
บนเส้นทางแห่งการเรียนรู้

ออกบวชกันเถอะ...
เป็นนักเดินทาง
ที่จุดหมายอยู่ในทุกย่างก้าว
ใช้ชีวิตปัจเจกที่โดดเดี่ยวให้คุ้มค่าที่สุด

ทุกอย่างจะขึ้นกับตัวคุณเองเพียงเท่านั้น...

...ระหว่างการเดินทาง
๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

๑ ตีพิมพ์ครั้งแรกใน หนังสือพิมพ์ออนไลน์ประชาไท www.prachatai.com